

Nu e de căutat ceva ce, în realitate, nu este ascuns. Așteptăm, pur și simplu, ca acest „ceva” să vină să ne găsească în cea mai justă deschidere a noastră.

Afară, ramurile începură să trosnească încă și mai tare, iar vântul să sufle printre pini, răspândind uneori împreună cu el cântul hipnotic al râului. De vreme ce refuzam să mă las furat de un somn pe care îl consideram la fel de absurd ca și cele precedente, am decis să mă așez pe cât am putut de bine în coliba mea... și nu-mi păsa nici că mușchii spatelui mă dureau, nici că bărbia îmi cădea în piept. Cel puțin aș avea demnitatea unei intenții de verticalitate.

În această atitudine în care se întrepătrundeau crispate, descurajare și valuri de renunțare s-a întâmplat în sfârșit ceva. Gânduri și forme imposibil de stăvilite îmi acaparară puțin câte puțin persoana. Mă împinseră să oftez îndelung și îmi provocară o veritabilă stare de șoc împotriva căreia nu puteam face nimic.

Erau gânduri de dorință, gânduri teribil de carnale și pulsații senzuale cum nu mai cunoscusem niciodată de la primele mele emoții adolescente. Erau forme și corpuri, chemări sau ceea ce presupuneam ca fiind astfel. În sfârșit, erau fețele și siluetele unora dintre fetele din sat... până la parfumul pielii lor. Erau chiar și râsetele lor, întotdeauna puțin batjocoritoare la adresa mea, ciudatul și taciturnul.

Am simțit că tresar. Prezențele lor erau atât de intruzive, atât de tiranice! Chemasem cu toată forța mea spiritul unui animal care să îmi ofere mușcătura sa de suflet și iată că eram eu cel care deveneam animalic sau, mai degrabă, uman într-un mod fundamental, așa cum nu-mi închipuisem niciodată că aș fi putut să fiu.

Ce să fac? Eram sub influența absolută a propriilor simțuri și mă supuneam lor cu o plăcere despre care o singură particică din mine mai îndrăznește să se întrebe dacă trebuia să-i provoace rușine. Era ea, această anarhie a cărnii, cea care înlesnea trecerea portalului către bărbatul adevărat, către inevitabilul războinic ce trebuia să devin?

Și vraciul, scrutătorul de suflete, unde era el cu a sa căutare a înțelepciunii și cu măiestria sa atât de mult așteptată? Evaporat. Dizolvat. Cred că am plâns în hohote, cu corpul cuprins de emoții și cu inima răvășită. Ce vraci amărâți ar fi urmat să fiu dacă aș fi devenit vreodată unul!

Am impresia că la fel s-au succedat încă două zile și două nopți. Ritmurile mele de veghe și de somn se inver-saseră fără cea mai mică coerență.

Am sfârșit totuși prin a găsi un posibil sens unei astfel de anarhii a universului meu interior. Acesta s-a dezvăluit pe măsură ce am acceptat natura probabilă a ceea ce mi se întâmpla și a impulsurilor carnale care mă aspirau în vârtoarea lor. Din când în când, eram chiar traversat de frisoane care plecau de la baza spatelui și care se pierdeau printre rădăcinile firelor mele de păr. Odată cu ele, propriul meu sol interior tremura, se reorganiza.

„Și apoi ce?”, m-am trezit, în cele din urmă, auzindu-mă spunând ca și cum o parte necunoscută a ființei mele ieșea brusc la iveală pentru a-mi oferi o mică lecție.

„Da, și ce? Ți-e frică de corpul și de inima ta? Ai fi singurul aici! Cine te crezi? Coboară mai întâi dacă pretinzi că vrei să urci!”

Era o lecție în același timp usturătoare și liniștitoare. De ce mă limitasem până atunci la chemarea pădurii și a spiritelor care o locuiesc? Aveam un corp și el trebuia să trăiască!

Capitolul VI – Secretul Fratelui Linx Pg 116-117

Am deschis ochii... Linxul nu mai era pe creanga lui. Atunci, adunându-mi toate forțele, m-am ridicat, mi-am strâns din nou curelele care îmi țineau jambierele și mi-am reluat mersul. Intenția mea se schimbase totuși. Fără ezitare, imediat ce aș fi ajuns aproape de o stâncă mare înconjurată de pini foarte înalți și maiestuoși, urma să o iau oblic către est și nord pentru a ajunge pe malul lacului și apoi în noul sat al clanului Ursului. Nu era atât de departe...

Ce senzație reconfortantă îmi crease revederea mandallei „mele” încă atârnată de marele Copac-Învățător! În afară de strigătele câtorva copii care se jucau în zăpadă, de lătratul unei haite de câini și de panglicile de fum care se strecurau prin acoperișuri, satul lăsa impresia unui somn profund.

Imediat după un salut rapid adresat Migounei, surorilor mele și apoi celor din familia mea cu care împărțeau casa, eram deja lângă Tsehaweh. Era lungit la nivelul solului, lângă un foc, acoperit cu tot felul de piei. La apropierea mea, bătrânul - care părea că doarme - a întredeschis totuși pleoapele.

— „E întotdeauna așa, acum”, murmură sagamo care, vădit fericit de sosirea mea, ținușe să mă însoțească. „Nu ne mai prea recunoaște și zice lucruri pe care nu le înțelege. Asta e... Vântul mătură întotdeauna totul. Măine va veni să ne ia pe noi...”

Ce puteam să-i răspund? Acolo unde unii ar putea să vadă fatalitate, nu era decât luciditate și înțelepciune. Nu era trist... Era povestea eternă a omidei, a crisalidei și a fluturului. Ne dădea încredere în eternitate...

La lăsarea întinericului, după ce am explicat motivul venirii mele, după ce am mărturisit întrebările care mă frământau în sânul noului meu sat, precum și întâlnirea mea cu linxul, sagamo și vreo zece Bătrâni judecară că era bine să ne reunim în Casa Spiritelor, un fel de colibă mare cu acoperișul înălțat.

Potrivit Tradiției noastre, acolo atârnam măști și împlântam în pământ reprezentări ale Puterilor invizibile cu care clanul nostru încheiase pacte de câteva generații.

Era „Casa călătoriilor”, cea de unde sufletele puteau să-și ia zborul mai ușor decât de altundeva pentru a intra în contact cu siluetele trecutului și cu schițele viitorului sau chiar să invite spiritele să se exprime... Două „Babe cu leacuri” erau prezente, de asemenea, alături de noi. Știam că una dintre ele, căreia i se spunea Katsitsanoron, putea face ca Strămoșii să vorbească prin intermediul ei; în mod evident, pentru mine era mai degrabă ea cea care l-ar fi putut înlocui pe Tsehaweh, nu eu. Nimic mai just, în ciuda a ceea ce mi-a fost anunțat în urmă cu multă vreme. Pe de o parte, nu mai trăiam acolo și, pe de alta, ea trezea respectul cuvenit vârstei și cunoștințelor sale.

Îmi amintesc... Era atât de frig în jurul micului foc pe care îl aprinseserăm și care abia reușea să ne lumineze chipurile brăzdate!

Pentru a forma un cerc, obiceiul ceruse să ne așezăm în semilună pentru a întregi cealaltă semilună formată de reprezentările din lemn și pene ale Prezențelor cărora doream să ne adresăm. Se oferiseră, bineînțeles, ierburi din abundență tăciunilor, iar tobele răsunaseră îndelung...

Cred că nici unii, nici alții nu știam exact ce așteptam de la această ceremonie, totuși, aveam cu toții nevoie de sfaturi, fiecare cu propriile întrebări. Cât despre mine, confruntat cu lenta plecare anunțată a lui Tsehaweh, sufocarea și frustrarea pe care le simțeam în comunitatea

vecină, a clanului Corzii, însemnau mult prea puțin. O exprimasem cu modestie și stângăcie în fața tuturor, dar mi se răspunsese imediat: „Și secretul Linxului?”.

Capitolul XII – O escală la Accomack Pg 220-221

....jumătate o rugă dumnezeului-Christ sau chiar să cânte Marele Spirit fără să fie cu totul prezent? Asta mi se părea la fel de absurd ca a privi soarele răsărind fără a te minuna de puterea și de grația sa.

Dar, încă o dată, gândindu-mă mai bine la asta, toți oamenii ieșiseră, până la urmă, din același lut. În satele noastre, nu văzusem întotdeauna că se lovea toba răsărind și privind în același timp fetele care treceau, sau că se sculpta o mască aruncând din când în când pietricele în vreun câine? Pentru mine și pentru cei care mă instruiseră, Sacrul nu putuse niciodată să se bea pe jumătate, nici în doze mici și, dacă credeam cu toate acestea că am fi înghițit o cupă plină, s-ar fi manifestat, mai devreme sau mai târziu ca „o lipsă de ceva”, o ciobitură, călătorind trist împreună cu noi de la un mal al vieții la celălalt.

Fără îndoială, din acest motiv dorisem întotdeauna să ascult pentru a înțelege și mă născusem cu Leacurile Invizibilului în inimă.

— „Crezi în spirite?” mi-a lansat într-o zi unul dintre puștii mateloți care îndrăzneau să se apropie de galionul „meu”. Toată lumea de aici zice că le vorbești.”

Am zâmbit...

— „De ce mă întrebi dacă cred în ele din moment ce ți s-a povestit că le vorbesc? Nu, nu cred în ele... Nu am nevoie să cred în ele pentru că le văd și pentru că știu, prin urmare, că există. Când putem doar să credem, înseamnă că nu știm pentru că nu am învățat să vedem și să ascultăm...”

Omul se încruntă. Îl tulburasem și nu înțelegea. Poate că nu găsisem cuvintele potrivite. Nu cunoșteam încă destul de bine limba lui în ciuda lecțiilor lui John. Dar nu asta era problema...

— „Dar trebuie totuși să credem, nu? Deci tu nu crezi în nimic?”

— „Eu îi vorbesc Marelui Spirit și Prezenței lui care ne urmează peste tot... întrucât ea curge prin venele Pământului. Asta îmi este suficient.”

— „Pământul nu are vene, Wantan! Și este Dumnezeu cel care ne urmărește peste tot...”

— „Dumnezeu sau Christul vostru? Aveți multe ade-văruri...”

— „E același lucru... Nu sunt religios, dar lumea știe că Tatăl și Fiul sunt același lucru și că Sfântul Spirit este cel care îi unește. Tot el este cel care ni-i revelează. Nu ți s-a spus asta niciodată?”

— „Nu... Dar poate că Sfântul Spirit al vostru și marele Spirit sunt același lucru... pentru că Marele Spirit reunește totul. L-ai văzut vreodată pe Sfântul Spirit?”

— „Nimeni nu l-a văzut... E ca Dumnezeu!”

— „Nici Marele Spirit nu a fost văzut vreodată. Atunci, eu îți spun că poate vorbim de același adevăr și că îl respirăm poate împreună fără să o știm, ca în acest moment, pe această punte, pe valuri...”

Nu mă mai auzisem vorbind astfel. Eram surprins de asta, la fel și matelotul, cu siguranță, pentru că nu a încercat să răspundă. Fără doar și poate el nu trăia cum apreciam noi,

„sălbatici?, că a trăi însemna ceva.

A trăi însemna, în primul rând, a experimenta Viața, a lăsa ca sensul său să vorbească în noi, pentru noi, bine-înțeles, dar și în beneficiul tuturor vieților. A trăi însemna a crea și a te desăvârși în această creație. În niciun caz nu însemna a repeta orbește o credință, ci - în mod ideal - a reuși să te revelezi pe tine însuși în complicitate cu întregul Universului... Cu alte cuvinte, însemna a scoate la lumină propria strălucire, propriul oki.

Matelotul, care se numea Georges, s-a ridicat liniștit, apoi s-a îndepărtat împreună cu ceilalți după ce m-a bătut ușor pe creștetul capului. Era un gest jignitor pentru poporul meu, dar nu m-ar fi interesat dacă nu mi-ar fi...

Capitolul XVIII – Semnul Toiagului-Mamă Pg 348-349

Timpul care se scurse în acest fel nu a fost măsurabil. Văzusem deja o clepsidră pe un vas... Cea a inimii mele era spartă. Se făcuse zob. Nu mai existam pentru că eram scufundat în disperare, înghițit de un abis pentru care nu fusesem niciodată capabil să mă pregătesc. Unele după altele, vroisem întotdeauna să refuz toate semnele evidente ale dramei care se jucase acolo.

În mine, în jurul meu, calcinare totală. Nu supraviețuise nimic... Yayenra, Kepawisk, Kiesos, Migouna, surorile mele și toți ceilalți nu mai erau în această lume... De mult timp, fără îndoială... De la „început"... "

Irozii? Boala? Ambele desigur... Ce importanță avea acum? Nu mai exista nici cea mai mică urmă din palisadă care să depună mărturie că, acolo, bărbați și femei trăiseră fericiți într-o natură fericită într-o vreme în care fiecare era bogat fără să o știe. Cât despre ce mai rămânea din mine... Tot încercând să-mi recapăt suflul pentru a mă extrage din coșmarul meu, m-am întrebat ce se petrecuse cu adevărat în capul și în pieptul meu în atâția ani. De ce o asemenea orbire în fața unei evidențe care îmi fusese prezentată de mai multe ori? Atunci când orbirea se închistează refuzând să devină conștientă de ea însăși, conduce mai mult ca sigur la cea mai profundă dintre negări. O știm... dar nu dorim să o știm și ne atașăm de această stare ca de un colac de salvare.

Îmi amintesc că n-a ieșit din mine nicio lacrimă. Nu mai erau. Secasem.

Îmi aduc aminte și că fusesem suficient de prost încât să caut o clipă cu privirea în înaltul câtorva copaci mari posibila urmă a vechii mandella. Ce derizoriu! Era necesar să mă trezesc... Oh... Mi-am spus în acel moment că eram cu siguranță un vraci extraordinar... scufundat în emoții, uitând cu totul înțelegerea pe care o avea despre viață și lipsit la perfecție de înțelepciunea lui. Nu aveam decât o șansă, aceea de a nu fi văzut de nimeni.

Rănit la o gleznă, mergând cu dificultate, am petrecut noaptea acolo, după ce am încercat să regăsesc amplasamentul casei lungi unde trăisem împreună cu Yayenra, fiicele noastre și familia mea. Mi se părea că numele Attignawantan nu mai vroia să spună nimic.

Cred că în timpul acestor ore sumbre am chemat moartea. Totuși, fără a trișa suflul care ne-a fost dat la naștere, am văzut bine că nu îl convocam după bunul plac. Cercul Marelui Spirit știe dintotdeauna unde vrea El să ne conducă... El are Ideea Lui și Mama îi este complice, Ea care L-a trezit, cu toate că Ea L-a generat totuși... Singurul mister adevărat!

De unde îmi veneau aceste gânduri? Dintr-o altă vârstă, fără îndoială. Dintr-un timp în care numele wendaților nu putea să însemne nimic pentru mine și în care trebuie că mă arsesem pe mine însumi tot înverșunându-mă să vreau să cunosc Necunoscutul.

Putem să petrecem vieți și vieți la rând consumându-ne, explorând intenția tuturor mușcăturilor Focului? Cu siguranță, da. Divinul nu se hrănește cu suferințele noastre. El nu se bucură de ele în timp ce așteaptă momentul în care vom cere îndurare și iertare. Iertare pentru ce, de altfel? Dimpotrivă, el întrebuițează toate șiretlicurile pentru a ne învăța singura Inteligență care există, aceea care exprimă arta de a ne extrage din miile de hore ale Suferinței. Era încă lung drumul meu?

La primele licăriri ale dimineții, mi-am adunat forțele pentru a mă extirpa din toropeală. Nu aveam impresia că dormisem în ciuda epuizării și ghemuit sub pătura mea jalnică, eram înghețat bocnă. Atunci, m-am apropiat de apă pentru frumusețea și lumina ei, apoi, de bine de rău, am aprins un foc. Nu conta că putea să-mi trădeze prezența. În orice caz, ce să fac acum? Unde era orizontul meu?